

[Birgith Mogensen]

Vi oplever også for ofte, at mennesker har fået en efter loven korrekt behandling, men en menneskeligt set urimelig behandling. Lad mig blot nævne de besværligheder, en handicappet let støder ind i, hvis han eller hun ønsker at flytte til en anden kommune. Det er ikke en selvfølge, som det er for os ikke-handicappede. F.eks. overføres en hjælperordning ikke bare automatisk og slet ikke, hvis den ikke passer ind i den nye kommunes socialpolitik.

Røster har været fremme om at få en ombudsmandsinstitution, som skulle dække hele handicapområdet. En ombudsmand er som bekendt frit stillet med hensyn til, hvilke sager han vil tage op, og hvad han vil lægge til grund for sine afgørelser. CD er ikke tilhænger af en ombudsmand på ethvert område. Mange er efterhånden foreslået. Det vil givetvis føre til en udvanding af begrebet. Men hvis der skal etableres flere ombudsmænd, vil jeg personlig mene, at handicapområdet er det mest relevante af de områder, der har været oppe. Dette også sagt i relation til forslaget om en børneombudsinstitution, som vi har til behandling på fredag.

Et andet problem, jeg mener trænger sig på, er den handicappedes mulighed for at få regelmæssig fysioterapeutisk behandling og træning. For en stor gruppe svært fysisk handicappede er det nødvendigt, hvis en række svære følger virkninger af sygdommen skal undgås. Her vil jeg gerne udtrykke et ønske om, at der atter tegnes overenskomst mellem Danske Fysioterapeuter og sygesikringen. Parterne må kunne finde sammen.

Adskillige handicappede er nødsaget til at søge hjælp hos de praktiserende fysioterapeuter, fordi mange kommuner ikke har åbnet deres plejehjem og dagcentre for fysisk handicappede, som bor i egen bolig. Her vil jeg dog som et positivt eksempel fremhæve Frederikshavns kommune, som har åbnet plejehjemmet i eftermiddagstimerne.

Som jeg nævnte indledningsvis, så må vi alle gøre vores bedste for, at den handicappede får en så normal tilværelse som muligt. Jeg tror, socialministeren har ret, når hun understreger, at handicappolitik er samfundspolitik. Problemerne skal løses i den sektor, hvor de dukker op. Vi skal passe på, at vi ikke umyndiggør og passiviserer den handicappede i al vor velmente omsorg. Det gælder hjælpen fra det offentlige, men så sande-

lig også holdningen hos os ikke-handicappede. Det er vigtigt, at den, der har brug for hjælpen, får en chance for aktivt at være med. De nye teknologiske fremskridt vil også hjælpe os et større skridt videre, end vi lige her og nu kan overskue, men teknikken skal bruges fornuftigt og være frigørende for den handicappede og absolut ikke erstatning for menneskelig kontakt.

Jeg vil til slut takke socialministeren for en udmærket redegørelse.

Tinning (VS):

For nylig er der kommet to udspil, som har at gøre med handicappolitik. Det ene er socialministerens redegørelse, som jeg vil vende tilbage til om lidt. Det andet er en bog, »Fugl uden vinger«, skrevet af handicappede selv, hvor de fortæller om kampen for et liv – betydelig mere interessant og givende læsning end socialministerens redegørelse.

I den bog siger Kirsten Lykke Jensen, som sidder i elektrisk kørestol, fordi hun har ledigt, meget præcist: »For det er friheden til selv at vælge sin livsform, det hele drejer sig om!«, og det er lige præcis friheden til selv at vælge, også handicappolitik og handicapredegørelser må dreje sig om.

I VS er vores målsætning for en handicappolitik, at handicappede selvfølgelig skal have lige muligheder for at tage del i samfundslivet, skal have lige adgang til samfundslivet. Det betyder bl.a. økonomisk kompensation, og med det mener vi 100 pct. økonomisk kompensation for enhver merudgift, som følger af handicappet, og det betyder en planlægning, som er handicapvenlig, forstået på den måde, at en handicapvenlig planlægning er en planlægning for alle.

Det er målsætninger, som vi ikke tror at mange er uenige i, men jeg vil godt understrege, at det er målsætninger, som bare gør det muligt at realisere den egentlige målsætning, den, Kirsten Lykke Jensen snakker om, nemlig friheden til selv at vælge sin livsform. Vi kan ikke herinde og vi skal heller ikke herinde bestemme, hvilken livsform hvilke handicappede skal have. Det skal kommuner heller ikke. Det skal det offentlige i det hele taget holde sig fra. Det, det offentlige skal gøre, er at give muligheder for, at de handicappede selv kan vælge.